



Ани Аво
Нашата Земя

„Зайченцето бяло,
цял ден си играла,
в близката горичка,
със една сърничка.“

Пътувам и в това пътуване се съдържа смисъла на живота ми. Търся своята Земя, междуременно откривам и отбелязвам на картата земите на много други хора. Пътувам с „Пътник“ и 34те му обитатели, пътувах с него и когато той имаше 250 души, военна подкрепа и слава на откривател на непознати места, подходящи за колонизиране. Тогава пътувахме с една единствена цел, да стигнем до нова, девствена планета, да я завладеем и отминем. И така планета след планета. Вярно е, че се задържахме на в245 по-дълго отколкото се очакваше, пехотинците (от тях се очаква да пазят екипажа от добронамерени местни жители) вече се чувстваха ненужни, и дори не носеха оръжие докато обикаляха из огромните гори на планетата. Гори и само гори. Не бях виждала толкова много гори, а аз все пак идвам от планината, там където горите не са никак рядка гледка. Израстнах в подножието, гората бе на една ръка разстояние. Поглеждаш към хълма и я виждаш, смесена гора с нормалния й мирис на смола и гниещи листа. Знаете ли, че смолата става за дъвка? Малко е горчива, но се свиква. С всичко се свиква, само дето с хубавите неща се свиква по-бързо. Например свикнах да ходя почти на пръсти при изкуствената гравитация на „Пътник“, 5 от земното g. От начало имах чувството, че скачам, че съм само 25 килограма и мога да тичам по-бързо от Фастест, олимпийският шампион. Обаче като свикнах открит, че всъщност все така съм си 50 килограма, че не скачам, а ходя и че не мога изтичам сто метра да 8 секунди дори ако гравитацията беше? g, като на лунната станция да речем. Нека се върнем на планета, която даже име си нямаше. в245 – може ли да има такова име! Чий ум в проклетата земна администрация бе решил новооткритата планета за се нарича така? Дали има homo chinovnicus? Ако няма трябва де се създаде такъв вид. Както и да е, за друго идеше реч, обяснявах ви за планетата. Много гори...

„Вече се стъмнило,
слънцето се скрило..“

Бяхме останали тук повече от два месеца и за сега не забелязвахме видима промяна на времето, температурата си оставаше около 20°C, влажността бе висока, валеше често, затова се смяташе, че наоколо трябва да има голям воден басейн – океан, море, а може и езеро, но голямо езеро и близко. Затова не се двоумихме а тръгнахме. Бях в групата от 15 души, всичките някакви учени, само аз бях обикновен пилот на лендър (оная машина, с която се приземявате, когато корабът ви остава в орбита). Вярно, че мога да управлявам всичко по-леко от 22 тона било то наземно, въздушно или космическо, но учените ме имаха за идиота на компанията. Всъщност отидох с тях заради гората. Тя ме привличаше, имаше ме, чувствах се като у дома си, освен всичко ми бе писнало да стоя в Наземната станция (шатрите на космоса). Обикаляхме... Търсехме... Пътувахме... Има хора чието призвание е да пътуват, искат или не искат те цял живот пътуват, аз съм от тях. След няколко часа стигнахме. Разбира се, че щяхме да стигнем, беше ясно като бял ден, сега не мога да ви обясня защо, но беше ясно. Не знаехме дали е голямо езеро или море или океан. Не виждахме отсрещния бряг, но и на Байкал да идете пак няма да го видите, а това е езеро, каквито и теории да имат геолозите. Някой подметна, че трябва да му дадем име. „Морето на спокойствието“ ми се виждаше много подходящо, но ми напомниха, че такова нещо вече има на Луната. В края на краищата го кръстиха „Море на Кунт“, по името на нашия капитан, въпреки че той сега бе в Наземната станция и не изгаряше от желание да види морето, носещо неговото име. Кой се интересува от такива подробности? Морето на Кунт бе с бистри, сини води и гъмжеше от живот. Едно нещо й липсваше на тази планета – разум. Единственото нещо, което не видяхме бе разумно същество, нямаше и следи от хуманоиди или венероиди, въпреки, че на такава планета силициевите организми не биха се чувствали добре. Планетата поразително приличаше на Земята, по-точно горите бяха досущ като нашите. За първи път „Пътник“ се задържа 2 месеца на едно място. Не знам какво ни спираше да напуснем планетата, нещо ни караше да оставаме, с всеки ден се чувствахме все по-близки и по-близки с природата й, със земята й, с мириса на смола и листа. Ставаше все по-трудно да тръгнем и Кунт го разбираше, изтегли пехотинците на кораба (тогава имах цели 12 курса по маршрута Наземна станция – „Пътник“), заяви, че ще тръгнем когато учените сметнат за необходимо, надявайки се, че те за разлика от простоватата част, не са се поддали на чара на гората. Не беше така, точно учените бяха най-завладени от мисълта за живот

сред вековни дървета.

– Живот сред живота. – казваше доктор Милев и вероятно много се гордееше с прекрасната си формулировка.

„...зайчето разбрало,
че е закъсняло.
Хукнало да бяга,
както му приляга...“

Накрая на Кунт му писна и издаде заповед за заминаване, и тогава се случи нещо твърде неприятно – екипажът се раздели. Ние, които петнайсет години обикаляхме заедно космоса в търсене на нови светове и изживявания, сега се разделяхме, защото стотина души усещаха (и аз не ги виня, защото аз чувствах същото), че са открили своята Земя. Не искаха да си тръгнат от единственото място, което ги бе приело радушно и им осигуряваше всичко нужно за воденето на нормален спокоен и най-вече уседнал начин на живот. Бяха се уморили, Кунт го знаеше, затова не се противопостави. Напуснахме планетата, вече бяхме почти само хората пряко подчинени на капитана и няколко авантюристи, които приемаха пътуването като начин на живот, техният дом бе корабната лична стая. Кунт се промени, говореше все по-често за Земята, за това как е живял там, за роднините си, за „вкъщи“.

Веднъж си седях в столовата и пуших цигара, въпреки че причинява рак на белите дробове, вредно е за здравето, лош навик е и е забранено да се пуши в столовата, вратата се отвори и се появи капитан Кунт. Аз се опитах да изгася цигарата и да козирувам едновременно, но още Джером Клапка Джером е знаел, че две неща наведнъж не могат да се направят. В моя случай резултата бе, че си изгорих челото.

– Спокойно.- рече ми той, като си взе цигара от кутията ми, която се мъдреше гордо на масата, запали и ненадейно попита – От къде си?

– Демир дере, капитане.

– Ах да... Вярно... Край планина?

– Тъй вярно.

– Има ли много гори там?

– Много, капитане.

– Какви?

– Смесени, капитане.

– На какво мирише... На в245, ми замириса на нещо... Много странно... Опияняващо... Чудех се какво е, питах, но май всички са от мегаполиси.

– Смола и листа, капитане.

– Смола и листа? Никога не съм знаел, че миришат така, а иначе звучи толкова обикновено, нали?

– То е обикновено, капитане.

– Да... Искаш ли да се върнем на в245?

Поколебах се, той обаче продължи и така ме спаси от мисленето по този въпрос.

– Разбирам те... И аз така мисля, тоест не мисля.... Връщаме се на Земята.

Не знаех какво е станало, какво съм казала или не съм казала, не знаех какво той е чул, но не можех да си намеря място от радост – връщах се вкъщи.

– И моля те изгаси цигарата. Причинява рак на белите дробове, вредно е за здравето, лош навик е и е забранено до се пуши в столовата.

– Тъй вярно, капитане. – рекох и загасих цигарата.

„...но във тъмнината,
сбъркало следата.“

Времето минаваше, а ние все така не получавахме от Звездния навигационен център маршрут. Не знам колко време сме търсили начин да се впишем в разписанията, но не бе кратко. Накрая Земята ни отказа приемане, заради пренаселеността и за нас остана да се движим наникъде. Така се оказахме пред нова планета, неотбелязана по картите. Кунт заповяда приземяване, пригответе лендърите и Наземната станцията, спуснахме се и открихме акватична планета, напомняща тропичен рай с хилядите си острови. Почти всички веднага решиха, че няма мърдане от там. Ала го нямаше чувството. Може би наистина бяхме намерили рая, но аз не можех и нямаше да остана. Домът не е просто някакви географски названия, той е дух, мирис на смола и листа ако искате. Новата планета я кръстиха в246, няма да обяснявам за чиновниците. За разлика от в245 на в246 имаше хуманоиди, но те страняха от нас и ние страняхме от тях, което между другото доказва, че разликата между 245 и 246 не е само една единица. Расовата търпимост процъфтяваше. Кунт съобщи на

Земята за създаването на нова колония. Отново се разделихме, „Пътник“ продължи пътя си с 34 души на борда и нов капитан... И аз продължих, някой хора просто трябва да пътуват. в247 беше и все още е райска планета, но не е нашата, не е *моята* Земя.

Благоевград; 10.XI.2000 г.

КРАЙ

© 2000 Ани Аво

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/50>]